

LIBRIS

We know
books

K. L. Going

The Next Great
JANE

JANE și
povestea perfectă

Ediție bilingvă

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi

 Booklet
fiction | 2022

CHAPTER ONE

Nothing important ever happened in Whickett Harbor, Maine. So, it figured that the two biggest things to hit the town in a decade would occur on the exact same night. One of them even threatened to cancel out the other, but I was not about to let a hurricane keep me from meeting a bestselling author.

Little did I know, the hurricane would bring more trouble than I bargained for, including: the most annoying boy I'd ever met, a night of disaster, and worst of all... my mother, fresh from Hollywood.

Well, you know what they say: a good story is full of trouble.

"Emmett? Jane? Anyone home?" The voice drifting through the front door belonged to the coolest person I knew. Ana Taylor was my babysitter, our housekeeper, car fixer-upper, weekly planner, and all around Most Important Person Ever. Without Ana, Dad and I would be lost.

"In here!" me and Dad called out at the exact same time.

For Dad, "in here" meant he had his head stuck in the refrigerator, making sure he wasn't missing any stray jars of seawater. He's an ocean scientist, and there's only one way to describe how he feels about his plankton samples: *true love*.

For me, "in here" meant I was in my writing nook. Our old-fashioned kitchen has a huge cupboard set into the wall that used to have shelves until Ana knocked the top ones out with a sledge hammer. As long as I bring a flashlight, it's the best place to create, like I'm in a hobbit hole or a secret compartment.

CAPITOLUL UNU

În Whickett Harbor, Maine, nu se întâmpla niciodată nimic important. Prin urmare, era cât se poate de firesc ca evenimentele cele mai importante din ultimul deceniu să aibă loc amândouă în aceeași noapte. Unul dintre ele chiar amenința să-l anuleze pe celălalt, însă nu aveam de gând să permit unui uragan să mă împiedice să mă întâlnesc cu o autoare celebră.

Nici nu bănuiam că uraganul va aduce mai multe neazuri decât mă așteptam, printre care: pe cel mai enervant băiat pe care l-am întâlnit, o noapte dezastruoasă și, ce era mai rău... pe mama, proaspăt aterizată de la Hollywood.

Știți cum se spune. O poveste bună e plină de încurcături.

— Emmett? Jane? E cineva acasă?

Vocea care plutea pe ușa de la intrare aparținea celei mai tari persoane din câte cunoșteam. Ana Taylor era bona mea, menajera noastră, cea care ne repara mașina, ținea agenda săptămânală, și, în principiu, Cea Mai Importantă Persoană. Fără Ana, tata și cu mine am fi fost pierduți.

— Aici! am strigat eu și tata în același timp.

Pentru tata, „aici” însemna că avea capul vârat în frigider, ca să se asigure că nu îi lipsea niciun borcânel cu apă de mare. Este oceanolog și există un singur concept care poate descrie sentimentele sale pentru mostrele de plancton: dragoste adevărată.

Pentru mine, „aici” însemna colțul meu de scris. Bucătăria noastră de modă veche are un dulap imens în perete, care avea rafturi, înainte să le dărâme Ana pe cele de sus cu un baros. Dacă îmi iau o lanternă, este cel mai bun loc pentru creație. Parcă aș fi într-o vizuină de hobbit sau într-un compartiment secret.

Ana sighed. "Should've known. Either of you planning on emerging any time soon?"

I swung open the cupboard door and jumped down. "Please, *please* tell me that the library event hasn't been canceled."

"Hello to you too, Jane." Ana tousled my hair. She's known me since I was in kindergarten, so she's allowed. "It's still on. They really don't want to call it off."

In the whole history of the town, there had never been an event of this magnitude, and if we canceled now, J. E. Fairfax might never come back.

Ana frowned. "Emmett?"

Dad tried to emerge from the refrigerator, bumped his head, then smacked his hand when he went to touch the bumped spot. Dad is tall, built like a lumberjack with broad shoulders, and he frequently collides with the furniture in our old house. "Ooh. Oh. Ouch. Sorry. Hello, Ana."

He scrunched up his nose and chuckled as if he knew exactly how nerdy he was.

"You're staying home tonight, right?" Ana pressed. "Weather report says the brunt of the storm won't hit until ten, but the wind's picking up already."

Dad shook his head. "Got to get these samples to the lab in case our power goes out. I'll probably sleep there. Need to make sure nothing gets damaged."

Dad regularly gathered samples on his boat and then carted them home until he could return to the lab. It was a standing rule that no one ever ate or drank anything from our fridge that wasn't clearly labeled.

"Really?" Ana frowned. "Shouldn't you stay here with Jane?"

My father scratched his chin as if that idea hadn't occurred to him. "Right. Yes. Maybe I should come back. It's just..." He gave Ana the pleading face he reserved for convincing her to work extra hours. "These samples are invaluable resources for the oceanography community around the globe. If anything happened at the lab, we'd have *lost them*."

Ana a oftat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Plănuiește vreunul să iasă curând? Am deschis ușa dulapului și am sărit jos.

— *Te rog* să nu-mi spui că s-a anulat evenimentul de la bibliotecă.

— Salut și ție, Jane, a zis Ana, ciufulindu-mă.

Mă știe de când eram la grădiniță, așa că are voie.

— E încă în cărți. Chiar nu vor să-l anuleze.

De când exista orașul nu se întâmplase un eveniment de o asemenea magnitudine, iar dacă anulam acum, J. E. Fairfax nu s-ar fi întors, probabil, niciodată.

— Emmett? a zis Ana, încruntându-se.

Tata a încercat să iasă din frigider, dar s-a lovit la cap, apoi și la mână când a vrut să atingă locul lovit întâi. Tata e înalt, cu o constituție de tăietor de lemne, cu umeri lați, și se lovește frecvent de mobilă în casa noastră veche.

— Ah. Oh. Au. Scuze. Salut, Ana.

S-a strâmbat și a chicotit, parcă știind precis cât părea de tocilar.

— Stai acasă în seara asta, nu? a insistat Ana. Buletinul meteo spune că furtuna va lovi cel mai puternic la zece, însă deja s-a întetit vântul.

Tata a clătinat din cap.

— Trebuie să duc mostrele în laborator, în caz că rămânem fără curent. Cred că voi dormi acolo. Trebuie să mă asigur că nu se strică nimic.

Tata aduna frecvent mostre cu barca și le aducea apoi acasă, până când ajungea în laborator. Era o regulă neclintită ca nimeni să nu mănânce sau să bea ceva fără etichetă din frigiderul nostru.

— Serios? s-a încruntat Ana. N-ar trebui să stai cu Jane?

Tata și-a scărpinat bărbia, de parcă nu-i trecuse asta prin cap.

— Da. Așa este. Poate ar trebui să mă întorc. Doar că... a zis el, aruncându-i Anei privirea rugătoare cu care o convingea să stea peste program. Mostrele astea sunt resurse neprețuite pentru comunitatea oceanografică din întreaga lume. Dacă s-ar întâmpla ceva cu laboratorul, *le-am pierde*.

He seemed to think we should be horrified at the idea.

Ana put her hands on both hips. "Oh no, Emmett Brannen. Those big brown eyes of yours aren't going to sway me this time. The fact is, you wouldn't have to worry about these samples if you'd learned to work the generator like I told you."

Dad looked shame-faced. The thing about generators is that they aren't as simple as most people think. You don't just throw a switch when your power goes out. You've got to maintain a generator—turn it on periodically and make sure all of the spark plugs and such are working. I'd heard Ana remind Dad about it a hundred times, but no matter what, when it came time to flick that switch, our generator was never in working condition.

Ana was a petite blond spitfire. She could chop a cord of wood, outwork half the men in the Whickett Harbor Volunteer Fire Department, and fix your flatbed truck in her spare time. The only thing Dad could do with your flatbed truck was remember where he parked it.

If you were lucky.

"Ana," he said, "these are red tide samples from off Monhegan Island."

She just narrowed her eyes.

Dad shuffled his feet. "Well . . . Jane could come with me and we could sleep at the lab."

"No. Way." I shook my head. "I am *not* missing J. E. Fairfax's talk. You know I've been waiting for this forever."

Dad raised one eyebrow in my direction. "Forever, huh? You're only twelve. Besides, she doesn't even write for kids; she writes trashy romance novels. I'm pretty sure all of her advice will be aimed at adults."

"Her novels are *not* trashy, Dad," I argued. "The *New York Times* called them 'sweeping, romantic sagas full of high drama.' " The library had used that quote on their posters, and I'd memorized it because it sounded incredible. "Every one of her books is a best seller, and three of them have been made into movies."

Părea să creadă că ar trebui să fim îngrozite de idee.

Ana și-a pus mâinile în șolduri.

— Nu, Emmett Brannen. Ochii tăi mari și căprui nu mă conving de data asta. De fapt, n-ai fi avut de ce să-ți faci griji pentru mostre dacă ai fi învățat să pornești generatorul, așa cum ți-am zis.

Tata părea rușinat. Ideea cu generatoarele este că nu funcționează chiar atât de simplu cum își închipuie lumea. Nu apeși un întrerupător când se ia curentul. Trebuie să îl întreții, să îl pornești periodic, să te asiguri că toate bujiile funcționează, și tot așa. Am auzit-o pe Ana amintindu-i tatei de o sută de ori, însă, indiferent ce se întâmpla, când venea vremea să apese întrerupătorul, generatorul nostru nu era niciodată funcțional.

Ana era ca o rachetă mică și blondă. Tăia lemne, se descurca mai bine decât jumătate din bărbații de la Brigada Voluntară de Pompieri din Whickett Harbor și mai putea și să-ți repare camioneta în timpul liber. Singurul lucru pe care știa să-l facă tata cu o camionetă era să-și amintească unde o parcase.

Asta dacă aveam noroc.

— Ana, a spus el, astea sunt mostre de maree roșie de pe coasta insulei Monhegan.

Ana s-a uitat bănuitoare la el.

Tata și-a târșăit picioarele.

— Ăăă... Jane poate veni cu mine și dormim în laborator.

— Sub nicio formă, am zis eu, clătînând din cap. Nu ratez discuția cu J. E. Fairfax. Știi că aștept de o veșnicie.

Tata a ridicat o sprânceană.

— De-o veșnicie, hm? Ai doar doișpe ani. În plus, nici măcar nu scrie pentru copii. Scrie romane de dragoste proaste. Sunt convins că va oferi doar sfaturi pentru adulți.

— Romanele ei *nu sunt* proaste, tată. *New York Times* le-a numit „epoei romantice, pline de dramatism”.

Biblioteca folosea citatul pe afișe, iar eu îl învățasem pe de rost, pentru că mi se părea incredibil.

— Toate cărțile ei sunt bestselleruri și trei au filme făcute după ele.

Ana grinned dreamily. "I *adore* her movies. There are always two people who are meant for each other, but they can't see the truth until fate forces them together."

"Remember that one with the guy in the military who moved away from his childhood sweetheart? Then years later they found each other again—"

"Oh, I loved that one!" Ana clapped excitedly.

Dad cleared his throat, giving us his best bewildered expression. "Could we get back to the point? Ana, could you, possibly—"

"Uh-uh." Ana crossed her arms over her chest. "I need to be at my apartment to look in on Mrs. Wallace next door. She practically had a conniption when I left to get Jane. She's so worked up about this storm, she'll probably have a stroke."

"We could do rock, paper, scissors," Dad suggested.

Ana threw her hands up. "No! We couldn't. You need to stay home with your daughter. Period!"

There was a long moment of silence where none of us said a word, but finally my father relented. "Okay. You're right. I'll pick Jane up at the library after these samples are stored properly, and I'll ask Marty to check in on the lab later tonight."

Ana beamed. "Thank you. I knew you'd make the right choice." She practically glowed.

Dad ran a hand through his sandy blond hair, making it stick out in weird directions. "Well, I'd better get moving if I'm going to be back in time. Thanks for dropping Jane off at the author thing." He picked up one of the coolers, then paused. "You know you're amazing, right?"

Dad had been telling Ana that for years. She blushed and made the same scoffing noise she usually made.

As Dad walked past, he nudged me in the ribs. "Have fun. Remember this night when you're supporting me in my old age with the fortune you make on your writing."

I rolled my eyes. "Your jokes are terrible."

— Îi *ador* filmele, a zâmbit Ana visătoare. Există mereu doi oameni meniți unul pentru celălalt, doar că nu văd adevărul până când soarta nu îi aduce împreună.

— Îți amintești de cel cu tipul din armată, care s-a mutat departe de iubita lui din copilărie? Apoi, după mulți ani, s-au regăsit...

— Mi-a plăcut enorm! a bătut Ana din palme, entuziasmată.

Tata și-a dres glasul, privindu-ne uimit.

— Am putea reveni la subiect? Ana, crezi că poți...

— Nu, a zis Ana, încrucișându-și brațele la piept. Trebuie să ajung acasă, să văd de doamna Wallace, vecina mea. Era să facă o criză de nervi când m-am dus după Jane. E atât de speriată de furtună, că probabil o să facă infarct.

— Am putea juca piatră, foarfecă, hârtie, a sugerat tata.

Ana și-a ridicat brațele în aer.

— Nu! N-am putea. Trebuie să rămâi acasă, cu fiica ta. Punct!

A urmat un moment lung de tăcere, în care n-a spus nimeni nimic, dar până la urmă, tata a cedat.

— OK. Ai dreptate. O voi lua pe Jane de la bibliotecă după ce depozitez corect mostrele și-l voi ruga pe Marty să verifice laboratorul mai târziu.

— Mulțumesc, a zâmbit Ana. Știam eu că vei face alegerea corectă.

Strălucea.

Tata și-a trecut o mână prin părul blond nisipiu, făcându-l să stea în toate direcțiile.

— Ar trebui să mă mișc, dacă vreau să ajung înapoi la timp. Mersi c-o duci pe Jane la chestia cu autoarea.

A luat unul dintre răcitoare, apoi s-a oprit.

— Știi că ești uimitoare?

Tata îi spunea asta Anei de ani de zile. Ea s-a îmbujorat și a scos același zgomot disprețuitor ca de obicei.

Trecând pe lângă mine, tata m-a înghiontit în coaste.

— Distracție plăcută. Să-ți amintești de seara asta când mă vei întreține, la bătrânețe, din averea pe care o faci din scris.

— Glumele tale sunt groaznice, am zis, dându-mi ochii peste cap.

LBPS | We know books

Dad grinned and I shoved him the rest of the way out the door. He loaded the coolers in the back of the truck, then climbed into the cab and leaned out the open window. "Once we get home, we can watch movies until the lights go out. We've got popcorn and dill seasoning, right sprite?"

Those were the only two grocery items Dad never forgot to stock up on.

"Yup." I waved as he backed out.

Sounded perfect. A chance to learn the tricks of the writing trade from a famous author, followed by a whole evening hanging out with my father during a hurricane? What more could a girl ask for?

Too bad that's not even close to how the evening turned out.

Tata a rânjit, iar eu l-am împins tot drumul până la ușă. A încărcat răcitoarele în spatele camionetei, apoi s-a urcat în mașină și s-a aplecat peste geamul deschis.

— După ce ajungem acasă, ne putem uita la filme până ce se ia curentul. Avem popcorn și dressing cu mărar, corect?

Erau singurele produse de băcănie pe care nu uita niciodată să le cumpere.

— Da, am zis eu și i-am făcut cu mâna.

Suna perfect. Aveam șansa de a afla trucuri despre scris de la o autoare faimoasă, și apoi îmi petreceam seara cu tata, în timpul uraganului. Era tot ce-mi doream!

Păcat că nu a fost nici pe departe așa.